

sker, vil der stilles store Krav til Befolkningen. Jeg tror, at Forsikringstanken i Virkeligheden har Venner i alle Kredse, og jeg kan tilføje: i alle Partier.

Den ærede sidste Taler var inde paa mangt og meget og fremhævede bl. a. meget stærkt, at det kun var i de frisisindede Kommuner, det var værd at leve for de gamle, hvorfor det ogsaa var blevet saaledes, at de flyttede fra en Kommune, hvor de kun fik mindre Understøttelse, til en anden, hvor de fik mere. Det er derfor godt, at vi nu saa nogenlunde faar faste Takster, saaledes at dette ikke mere vil ske. Den samme ærede Taler var meget stærkt imod, at man skar Toppen bort straks, og det er der naturligvis noget rigtigt i, men paa den anden Side vilde man jo se det Særsyn, hvis man ikke gjorde det straks, at de, der allerede har faaet Aldersrente, vilde være betydelig bedre økonomisk stillede end de, der efterhaanden kommer til, og det er dog et Moment, man maa tage med i Betragtning, thi hvis man vil være helt retfærdig, maa man stille alle saa nogenlunde ens. Af Bemærkningerne i det andet høje Ting fremgaar det, at saavel Dansk Arbejdsgiverforening som Fællesrepræsentationen og Industriraadet har udtalt Ønsket om en almindelig Folkepensionering, og det er ogsaa min Overbevisning, at en saadan Tanke vilde faa mange Jastemmer, hvis man sendte et Spørgeskema rundt i Landet.

I al Almindelighed kan jeg tiltræde Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i det andet høje Ting, men derfor kunde vi maaske nok have Held til endnu at faa indført enkelte Ændringer — jeg tænker her nærmest paa det Eksempel, som den højtærede Minister nævnte med de to Ægtefæller, hvoraf den ene er 65 Aar, den anden f. Eks. kun 55. Naar det kan blive saaledes, som den højtærede Minister nævnte, skyldes det vel særlig det Cirkulære, som den højtærede Indenrigsminister udsendte, vistnok den 30. November 1922, og hvorefter man, naar den Ægtefælle, som er 65 Aar, søger Aldersrente, regner med, at den yngre Ægtefælle staar som Ejer af den halve Formue. Dette bliver naturligvis særlig uheldigt, naar de enligstillede saavel som den ene af Ægtefæller nu faar en betydelig større Aldersrente i Forhold til Ægtepar, end de har efter den gældende Lov; det kan udvikle sig til, at f. Eks. to Ægtefæller, af hvilke den ene er 65 Aar og den anden kun 60, kan faa Aldersrente, selv om Ægteparret har en Indtægt paa indtil 1 700 Kr. — det gør jo en væsentlig Forskel. I dette Forhold maa der enden indføres en Ændring,

hvilket den højtærede Minister jo ogsaa synes at være villig til, eller ogsaa maa det ordnes administrativt gennem Udsendelse af et Cirkulære.

Den højtærede Minister omtalte, at i Tilfælde af, at en Aldersrentenyder kom ind paa et Alderdomshjem, vilde det efter Lovforslaget blive saaledes, at hvad han havde af Indtægt udover 240 Kr., skulde gaa til Alderdomshjemmet. Dette synes jeg ikke er ganske rigtigt. Det vil altsaa sige, at en Aldersrentenyder faktisk kan eje 6 000 Kr. ubeskaaret. Nu mener jeg, at naar Kommunen skal forsørge vedkommende, eller med andre Ord, naar Kommunen skal yde saa betydelige Beløb, som det koster at have den paagældende paa Alderdomshjem, er det sin egen Sag, at han stadig kan beholde de 6 000 Kr., som gaar til Arvingerne. Jeg mener, at Kommunen i dette Tilfælde er den rette Arvtager, fordi det faktisk er Kommunen, der gennem flere eller færre Aar har affholdt Udgifterne. Men det er ogsaa noget, der kan tales nærmere om; det er muligt, man vil foretrække at beholde den Affattelse, man har nu. Jeg mener i alt Fald, at hvis det drejer sig om en Aldersrentenyder, der i mange Aar har boet i Alderdomshjem, hvor vi ved de gamle har det godt og faar alt, hvad de trænger til, er det sin egen Sag, at vedkommende gennem Aarene skal kunne beholde sin Kapital uanfægtet, og at den, naar han en Gang gaar bort, gaar til hans Arvinger, maaske til Børn, som godt kunde have hjulpet ham, saaledes at han ikke behøvede at bo paa Alderdomshjemmet.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg. Jeg haaber, at Behandlingen ikke skal blive alt for langvarig, idet jeg gaar ud fra, at der ikke kan være saa overordentlig mange Ændringer at foretage.

Jeppesen (Drusebjerg): Det Spørgsmaal, som er til Behandling her i Dag, har oplevet det ret ekstraordinære, at det er anden Gang, det er til første Behandling i denne Rigsdagssamling. Der blev nemlig først paa Samlingen fremsat et Lovforslag om Aldersrente, som gik i Udvalg. Det saa en Tid ud til, at der skulde blive Enighed mellem alle Partier om en Affattelse af Lovforslaget. Imidlertid kom saa Folketingsvalget. Lovforslaget blev taget tilbage af Ministeren, blev optaget af det socialdemokratiske Parti og beror endnu i et Udvalg, hvor vel ogsaa det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling, vil havne.

Det Lovforslag, som i Dag foreligger til